

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XVII. De delitijs quas invenit anima, in corde Jesu Christi crucifixi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

vatoris gestis consecrata essent, postremò ad Calvariaë montem, & crucis Dominicæ locum venisse. Hic verè rerum, quæ inibi gestæ essent, memoriâ, graviter ingemiscentem, in has voces cum clamore valido & lacrymis erupisse: *Quid tibi benignissime Domine, quid inquam tibi Chrisme retribuam, pro omnibus, quæ prius amator amabilis mihi mirabiliter tribuisti? Vidi prius loca, in quibus natus, & inter homines conversatus, doctrinam Evangelicam prædicasti, & Deitatis tuæ indicia per miracula demonstrasti; & quidem ob amorem & reverentiam tuam, sincero corde complexus sum. Hunc verò locum passionis & mortis tuæ æquo animo videre non possum, ubi clavus crucifigi, terebrari lanceâ, & animam pro nobis tradere voluisti. Hac ut beatus ille peroravit, exclamans, ruptis vitalibus cordis venis, spiritum exhalavit. Ita Cantipratanus: profus consentaneè ijs, quæ sub idem tempus S. Bonaventura scripsit de sua Philomela.*

Cui etiam affine quiddam de B. Henrici Susonis matre, in ipsius Susonis vita legimus.

Vit. c. 45.

Confirmatq; Joannes Thaulerus, aliquos præ amore Dei rupto corde animam fundere: immò esse compertum, plures eo leti genere extinctos esse. Adfertur denique à S. Bernardino Senensi dulcissima sanè S. Francisci precatio; quam (sive de ista felici morte, sive de alia non minùs pretiosa accipiatur, quâ spiritualiter nobis mortui, soli Christo vivamus) juvabit hinc ad usum apponere: *Absorbeat, queso Domine JESU, mentem meam ignita & mellisua vis amoris tui, ab omnibus quæ sub cælo sunt, ut amore amoris tui moriar, qui amore amoris nostri dignatus es in ligno crucis mori.*

*serm. 1. Dõ:
post octab.
Epiph.
tom. 2. ser.
60. a. 2. c. 2.*

CAPUT XVII.

De delicijs quas invenit anima, in corde JESU Christi Crucifixi.

Quan-

Quantis, quàmq; sinceris, iisq; omnem, non sermonem modò, sed sensum etiam aut cogitationem humanam exsuperantibus delicijs, redundet cor Christi crucifixi, expertæ nôrunt felices illæ mentes, quæ à rebus abductæ mortalibus, divinum illud cor devotâ contemplatione subintrant; in eòq; non modò diversari atq; morari, sed etiâ assiduè habitare, ac velut in centro votorum suorum conquiescere amant. At quando non omnibus compertæ sunt illæ, quas memoramus, in corde Christi vulnerato conclusæ delicia: neque enim omnes, eorum etiam qui vitam sectantur spiritalem, palatum cordis usque eò purgatum habent, ut earum divinum saporem, & in intimo quasi recessu reconditam suavitatem, percipere valeant; operæ pretium erit hoc loco, quarundam sanctarum animarum, quæ ad tanta bona degustanda non semel admissæ sunt, experimentum appellare, earumq; super ijs sensum ac iudicium exquirere. Quo illud in primis efficiatur, ut earum rerum inexperti, aliorum saltem qui eas gustârint sensu cognito, ea quæ de tam divina suavitate dicuntur, incredibilia non existiment; tum ut ijs sensim earundem deliciarum cupiditate incitetur animus; simulq; paretur gustatus cordis, ad eas, si Deus donârit, experiendas atque fruendas.

§. I.

*Testimonia S. Gertrudis, S. Bonaventura, &
eiusdem p̃j Scriptoris.*

Prima testimonium dicat S. Gertrudis in suis divinis insinuationibus: cujus ego verba cum per se posita primum legerem, illam existimavi de cœlesti gloria, aut æterno beatorum domicilio ea dicere, quæ postea de Christi pectore, purarum mentium suavissimâ & delicatissimâ mansione, ab ea dicta esse deprehendi. Nimirum animæ Deum amanti, & adhuc in ista solitudine peregrinanti, Crucifixi cor pro

Para-

Paradiso est: quia, ut itidem testatur Lætiensis Abbas: *Qui os anima sue patulo lateri ejus convenienter admoveo, ibique commorari, & ad intima cordis illius pertingere novit, is utique vinum vite aeternae degustat, & perfectum habet, quàm amœna Paradisus sit JESUS.* Verùm audiamus illam Christi dilectam divini cordis suavitate, quàm mollissimè potest & exaggeratissimè explicare satagentem.

O (inquit) *eternale solstitium, mansio secunda, locus totum L. 2. c. 8.* continens quod delectat, paradisus perennium deliciarum, præterfluens rivus inestimabilium voluptatum, alliciens florigerâ vernantiâ omnigenarum amœnitatum, demulcens suavifono, immò suaviter afficienti melodiâ, intellectualium musicorum, reficiens odorifero spiramine vitalium aromatum, inebrians resolventi dulcedine interiorum saporum, immutans mirâ blanditate secretorum amplexuum. O ter felix, quaterq; beatus, & (si dici potest) centupliciter sanctus, qui gratiâ ductrice permotus, innocens manibus & mundo corde, purisq; labijs, illic meruit appropinquare, ubi dilecto suo intimè valet uniri & incorporari. *ô quid videt, quid audit, quid olfacit, quid gustat, quid sentit!* Hactenus S. Gertrudis, cunctas in unum coacervans blanditias, voluptatum formas, nomina ac genera deliciarum. Quid illa, amabo, diceret amplius, si rapta usque ad tertium cœlum, & apertâ DEI visione dignata, beatarum mentium delicias, torrentem illum voluptatis, in ipso divinitatis corde gustasset? At illa gaudia jam percipiebat in corde Christi, & superinfundente se divinæ suavitatis copiâ, ita non dico delibuta, sed capta, commota, inebriata dulcedine est; ut cum summa omnia de suis delictijs dixerit, quidquid tamen efferat, eo quod experitur, minùs putet.

O anima, ingredere & tu, quoad licet, in amœnam paradisum pectoris Christi, in ardentem pulchri amoris officinam, in apothecam cœlestium gratiarum. **Ingrede-
cum.**

cum amore & fiducia: hæ siquidem sunt veluti claves istius cellæ vinariæ, in qua cœli mustum ebullit atque exundat: quo semel libato ac degustato, desipient profecto cætera, comperiensq; nihil uspiam esse dulcius, quàm in corde Christi crucifixi assidue commorari, ejusdem inebriari sanguine, pasci vulneribus, ejus denique opprobria summam gloriam, dolores summas delicias computare. Sed pergamus nunc alterum testem producere.

Alter testis sit Seraphicus Doctor S. Bonaventura: qui cum aliquando (uti jam supra memoratum est) arcanâ quidam ratione amantissima Christi vulnera subintrasset, domumq; ad intima viscera charitatis ejus pervenisset, tantum istic affectus & completus est dulcedine, quantam sese neget exprimere posse dicendo. Quapropter ingemiscens exclamat: *O cecitas filiorum Adæ, qui per hæc vulnera in Christum nesciunt introire! supra vires suas laborant in vanum: & aperta sunt ostia ad quietem. An ignotis (subdit) quid Christus est gaudium beatorum? cur ergo tardatis per sui corporis foramina in gaudium illud introire? Deinde ut hunc quoque videas in Christi corde paradysum invenisse: Ecce, inquit, aperta est janua paradisi; & par lanceam militis, gladius versatilis est amotus. Ecce apertus est thesaurus divinae sapientia & charitatis aeterna. Intra ergo per vulnerum aperturam, & cum cognitione magnas delicias obtinebis. Quis rursus delicias tantas esse confirmat, ut ad extremum vertatur, & cavendum admonet, ne qui in Christi passione ac vulneribus commeditandis se exercet, id faciat fruenda istius dulcedinis gratiâ, & non potiùs (uti par esset) ut sit conditoris beneficia recognoscens, magis ac magis in eis accendatur amorem.*

Idem alio in loco divino amore colliquefcens, & ipsi absorptus delicijs, quas degustaverat in corde Christi vulnerati; *O felix amor (exclamat) qui nos facis languides spiritus nostri*

nostri amplexibus sustentari! ô desiderabilis amor, qui summis delicijs replet egentes! sed si liquefacta es ad verbum ejus, ô anima, quomodo sustines amplexus ejus? quomodo non es consumpta ad oscula ejus? si liquefacta es ad assatum ejus; quomodo non es absorpta, cum intras per vulnera, & pervenis ad cor ejus? Hæc S. Bonaventura.

Ludovicus Bloisius in farragine utilissimarum Institutionum, ex scriptis potissimum Joannis Rusbrochij decerptarum, invitans nos, ut Christo dilecto nostro liberali corde totum demus quod sumus, quod habemus, & quod possumus; ita enim fore, ut ille vicissim nobis donet quidquid est, habet & potest; quâ die nulla nobis unquam lætior illuxerit: Nam patefaciet (inquit) tibi gloriosum atq; amantissimum cor suum, patefaciet intima anima sua penetrantia, plena gloria, gratia, gaudij ac fidelitatis. Patulum lateris ejus vulnus, porta tibi erit & introitus in vitalem (qui ipse est) paradisum, ubi fructum gustabis vite æternæ. Nam Christus vitalis noster paradisus est: quandoquidem in ipso & ex ipso sempiterna salutis fons emanat, atque ex ipsius vulneribus balsamum fluit, morborum omnium medicina. Et paulò post: Ceterum in intimis Domini JESU, mellis manant flumina, omni (qui quidem excogitari possit) sapore ac suavitate dulciora: in qua si tibi datum erit ingredi, eaq; gustare ac sentire, nullo negotio mundum, te ipsum, & omnia vinces. Sic ille.

§. 2.

Testimonia S. Bernardi, Guilielmi Abbatis, & B. Petri de Alcantara.

AT S. Bernardus in libro de Passione Domini, cordis Christi mentione injectâ, ista subdit inter cætera: Sed cap. 3.
quia semel venimus ad cor dulcissimum JESU, & bonum est nos hic esse, non sinamus nos facile avelli ab eo, de quo scriptum est: Recedentes à te, in terra scribentur. Accedamus ergo ad te, &

X x

exul-

exultabimus & letabimur in te, memores cordis tui. *ô quàm bonum est, & quàm jucundum, habitare in corde hoc!* Etmox: *Ad hoc templum, ad hac sancta sanctorum, ad hanc arcam testamenti, adorabo & laudabo nomen Domini.* Postea autem: *ô omnium pulcherrime (inquit) & speciosissime JESU, amplius lava me ab iniquitate mea: ut purificatus per te, ad te purissimum possim accedere, & in corde tuo omnibus diebus vite mee merear habitare. Ad hoc enim perforatum est latus tuum, ut omnibus pateat introitus. Ad hoc vulneratum est cor tuum, ut in illo & in te, ab exterioribus perturbationibus absoluti, habitare possimus. Nihilominus & propterea vulneratum est, ut per vulnus visibile, vulnus amoris invisibile videamus. Vide plura ibidem.*

Audiat & Bernardi æqualis Guilielmus Abbas Sancti Theodorici, quodam loco sic JESUM alloquens: *Quid autem Domine trahis eos quos amplecteris, nisi ad cor tuum? Cor tuum dulce est illud manna divinitatis tue, quod inuis habes, ô JESU, in urna aurea supersapientie anima tua Beati, quos ad eam tuus trahit amplexus! Beati, quos in abscondito absconditi illius abscondisti, in medio cordis tui, ut scapulis tuis obumbrentur à conturbatione hominum: nec habeant spem, nisi sub pennis tuis protegentibus & foventibus! Scapulis enim virtutis tue obumbrantur, qui in abscondito cordis tui absconduntur, suaviter dormientes, & dulci expectatione latantes. Unde etiam alibi de hoc ipso agens, exclamat in hunc modum: *Si te ostium invenio apertum, ingredior; & bene mihi est, quamdiu licet. ô si videbo! ô si dumbo! ô si unquam aliquando audiero: Intra in gaudium Domini tui! ut sic introeam, & ultra non exeam.**

Postremo loco juvat audire B. Petrum de Alcantara, ex Ordine S. Francisci, virum in rebus ejusmodi diligenter exercitatum. Is igitur in aperto Christi latere commorati solitus, in eoque miras & inexplicabiles deprehendens suavitates,

tates; ut eas nobis partim adumbret, omnes similitudinum amœnitates accersit, rerumq; ac vocum illecebras, in hunc ferè modum erumpens in quadam sua de vulnere lanceæ meditatione. *Exivit, inquit, sanguis & aqua ad mundi peccata sananda. O fluvius egrediens de paradiso, ad irrigandam universam superficiem terra! ô pretiosi lateris vulnus, quod amoris potius cauterio, quàm inimica lancea ferro apertum est! ô porta cæli, fenestra Paradisi, locus quietis, turris fortitudinis, justorum sanctuarium, nidus turturum sanctarum, sepultura peregrinorum, lectulus floridus Sponsæ Salomonis! Salve divini lateris vulnus amabile, quo piorum corda sauciantur; plaga justorum mentes vulnens; rosa miræ pulchritudinis, carbunculus valoris inestimabilis, aditus ad cor JESU, argumentum amoris ejus, & pignus vitæ sempiternæ. Sic ibi.*

Ex quibus omnibus liceat hîc obiter colligere: quanta sint in cælo reposita gaudia Christum amantibus; quando tam ineffabilibus exundant lætitijs, in sola contemplatione Dominicæ passionis. Nam si ea adest pijs mentibus gaudiorum ubertas in via; immo in exilio, in valle miseræ & lacrymarum: quid illis censebimus reservari in patria? Si hæc in umbra, & quadam divina caligine: quid in luce & splendoribus sanctorum? Si ista in complexu crucis, quid experientur in ipso sinu divinitatis? Sed de his hæctenus.

CAPVT XVIII.

De delicijs animæ sanctæ, in corde Christi, unâ cum ipso epulantis.

§. I.

Cor Christi crucifixi, triclinium esse animarum sanctarum.

Xxz

Dice-